

CHRISTELIJK VROUWENLEVEN

ONDER REDACTIE VAN DE DAMES:

ANTHONIA MARGARETHA, JONKVR. F. BAR^e VAN DER BORCH VAN VERWOLDE, JOHANNA BREEVOORT, A. C. DIEPENHORST-DE GAAY PORTMAN, M. M. HAVELAAR-VAN BEECK CALKOEN, A. VAN HOOGSTRATEN-SCHOCH, W. KLINKERT, N. POSTHUMUS MEYJES.

MET VASTE MEDEWERKING VAN DE DAMES:

A. G. BRANTS, F. J. G. W. C. ENGELBERTS, (L. E.), J. I. D. A. J. ENGELBERTS (IGNATIA LUBELEY), H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, L. VAN LENNEP, J. L. F. DE LIEFDE, M. G. LIENEMAN, M. W. MACLAINE PONT, J. VAN DER MERSCH, H. MORGENSTERN, A. NOREL-STRAATSMA, M. DE LA PRISE, MARG. VERWEIJ, J. M. WESTERBRINK-WIRTZ, WILMA, E. A.

REDACTIE-ADRES: PRINSEGRACHT 552, AMSTERDAM. — UITGEVERSMAATSCHAPPIJ: E. J. BOSCH JBZN., BAARN.

Uit de Heilige Schrift.

DE GEEST ZELF BIDT VOOR ONS.

De Geest zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. Rom. 8 : 27.

Er klimt velerlei gebed op voor den troon van Gods genade. Het gebed van het kind, dat in vollen eenvoud zijn hart voor den Heere opent en in voor ons vaak belachelijke kleinigheden God zoekt: het gebed van den volwassene die weet, waarvoor hij God noodig heeft en welbewust om hulp en kracht, redding en vrede vraagt. Het gebed van het kind in de genade, dat heilbegeerig naar verlossing snakt, het gebed van de doorgeleide ziel, die weet in Wien hij gelooft.

Het gebed van Christus, den ten *hemel* gevaren Heiland der wereld, het gebed van den Heiligen Geest, den Trooster op deze *aarde* gezonden.

Is het gebed van Christus te vergelijken met het ambt van advocaat; weten wij ons Christus als een voorspraak bij den Vader, volbrengt de Heiland Zijne gezegende werkzaamheid ter rechterhand Gods in den *Hemel*, het gebed van den Heiligen Geest lijkt op het bidden van de moeder die op *aarde* naast haar zwak, doodziek kind nederknielt om haar lieveling voor Gods troon te brengen. Haar zoon of dochter, die niet bidden *kan*. Zelf geen gebed kan voortbrengen door lichamelijke zwakte of door geestelijk onvermogen.

Desgelijks komt de Geest onze zwakheden mede te hulp. In den grondtekst ligt de beteekenis van dit „ter hulpe komen” in „de schouder onder den last zetten”. De Heilige Geest neemt Gods kind de lasten niet *af*, want dan zou er geen heilzaam kruisdragen meer zijn. Maar Hij *helpt* dragen, Hij steunt. Hij versterkt de krachten, verhoogt den levensmoed.

Velerlei zwakheden teisteren Gods volk. Daar is de wereld die aanlokt, met liefelijk sirenengezang, ons van God aftrekken wil. De wereld is zoo mooi en goed en rijk en heerlijk, en Christus eischt dat we zelfs vader en moeder voor Hem verlaten.

Daar is ons vleesch, dat zich de Wet Gods niet onderwerpen wil, altijd uitspringt uit den band des Verbonds, dat eigen rust en koes-tering en welbehagelijkheid eischt.

Daar is de Satan, die soms met schrikwekkend gebaar, meest met zoetelijk gefluit, de ziel wegtrekt van God en Zijn dienst, in een schijn van vroomheid vaak en Christelijk getint, die gevaarlijker is als engel des lichts, dan als koning der verschrikking.

Onze zwakheden. Ieder kind van God kent zijn eigene. De bittere bron altijd weer ontspruitend diep in zijn wezen. Innerlijk bederf, karakterfeilen, gevolgen van opvoedingsgebreken, slechte gewoonten, kwaad gezelschap. Zwakheden, veelal zelf niet gekend, maar altijd gevoeld, verborgen afdwalingen, waarvoor we zelf vaak als blinden staan.

Onze zwakheden, die ons vermoënen, pijnigen, moedeloos maken, verbijsteren, onvruchtbaar doen zijn.

Het is de Geest die deze onze zwakheden ter hulpe komt. Zijn schouders zet onder het gewichtig werk van leven ter eere Gods en sterven aan 's Heeren mond.

Geen zwaarder werk op deze wereld dan zich-zelf te verloochenen om Christus te volgen. Na de ontvangen genade van wedergeboorte en bekeering leidt God ons op den weg der heiligmaking.

* *
*

Hoe helpt nu de Heilige Geest Gods kind? Niet *hoe* wederbaart, hoe bekeert Hij een menschenziel. Daarvan is geen sprake in deze troosttekst van Paulus. Neen, hoe handelt Hij met het tobbede wedergeboren schepsel?

Hij bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. Wij, blind en onwetend en onmachtig, weten niet wat we bidden zullen. Onze blik is zoo beperkt, ons hart zoo nauw. We *kunnen* niet bidden, zooals het *behoort*. Missen zelfs het inzicht in onze eerste behoeften voor ziel en lichaam. Het blijft een *zuchten*, een drang die opwelt. Het roepen van een zuigeling om voedsel onbewust.

De Geest zelf bidt voor ons. Knielt als eene moeder naast ons neer. Wat moeder niet doen kan bewerkt Hij, want hij doet ons niet alleen de knieën des lichaams buigen, maar verootmoedigt onze zielen voor God. Hij bidt naar God, voor de heiligen.

Heiligen? Wij arme, onwetende, blinde zoekende zielen? Wij heiligen en beminden voor wie Christus bidt?

Wonderbaar mysterie van den Heiligen Geest! Gods gebouw, Gods tempel zijn wij. In ons, zondig Adam's kroost, heeft God Zijn Geest uitgestort, zoodat wij Gods tempelen zijn.

Het leven is een mysterie. Het leven op aarde, het geestelijk bestaan. We wandelen in raadselen. Kennen ons zelf, kennen den hemel, kennen de aarde niet. We weten niet *wat* we bidden zullen, *hoe* we bidden zullen. Zelfs als we onze gebeden uitspreken weten we eigenlijk niet wat we begeeren. Maar Gods Geest bidt voor de heiligen. Met onuitsprekelijke zuchtingen. God doorzoekt onze harten, beproeft de nieren. Hij kent de meening des Geestes. Alle dingen liggen naakt en geopenbaard voor Hem.

* *
*

Zalige troost van het Pinksterfeest. De Heilige Geest zet de schouders onder onzen arbeid. Wij vrouwen, die weten des Heeren eigendom te zijn, weten in onzen tijd van overgang op elk gebied, ook voor het aard-sche leven vaak niet wat we bidden zullen.

Nieuwe wegen openen zich, nieuwe raadsels duiken op, nieuwe vragen roepen om oplossing. Laten we Gods Geest in ons bidden met onuitsprekelijke zuchtingen. Laten wij ons leiden door den Geest, brande het heilig Pinkstervuur in onze harten.

Hij komt onze zwakheden te hulp. Hij zal ons leeren en onderwijzen, opdat wij als kinderen Gods ons leven kunnen wijden, Hem ter eere.

JOHANNA BREEVOORT.